

карнополски въ Търново да нареди новото богословско училище въ манастира св. Петъръ и Павелъ надъ гр. Лѣсковецъ. Климентъ се заелъ здравата и наредилъ много добра програма за училището, при което имало и пансионъ за ученицитѣ. Самъ владиката преподавалъ най-важнитѣ предмети и спечелилъ сърдцата на будната младежъ.

Презъ 1875 г. се поминалъ Иларионъ Макариополски, и Климентъ Браницки билъ поставенъ за неговъ замѣстникъ. Така младиятъ владика билъ ректоръ на Петропавловската духовна семинария и нареждалъ голѣмата Търновска епархия църковно. Климентъ много работилъ въ училището, въ църковнитѣ работи, но не забравялъ и Книжовното дружество въ Браила, на което постоянно изпращалъ свои трудове.

Презъ 1877—1878 г. станала руско-турската война за освобождение на България. Климентъ билъ между народа, насърдчавалъ го да помага на руситѣ, грижилъ се за беднитѣ и бѣжанцитѣ, посрѣщалъ рускитѣ войски и благодарилъ на доблестнитѣ опълченци. На 19 февр. се подписалъ Санстефанскиятъ миръ и Климентъ начело на много видни българи стигналъ въ Санстефано да благодари на княза Николай Николаевича и на графъ Игнатиева за освобождението.

Князь Дондуковъ Корсаковъ свикалъ въ Търново учредително Велико народно събрание да изработи конституция на новото Княжество. Епископъ Климентъ заедно съ образованитѣ българи давалъ своитѣ съвети.

Дошелъ редъ да се избира князь. Епископъ Климентъ предложилъ да се избере за князь на България *Александъръ Батенбергъ*. Народното събрание одобрило и избрало Климента съ нѣколко души да иде въ Русия и да благодари на царя Освободителя Александра II.

Въ България настѣпили бъркотии. Никой не можелъ да умири народа. Князь Александъръ повикалъ Климента и го назначилъ министъръ-председатель (1880).